

Το περιοδικό antifa εκδίδεται κάθε δύο μήνες και ασχολείται με το ρατσισμό και το φασισμό στην Ελλάδα και διεθνώς.

Την αποκλειστική ευθύνη του περιοδικού την έχει η συντακτική του ομάδα (η οποία συμμετέχει ως τέτοια στις εκδόσεις antifa scripta).

Αυτό σημαίνει πως για ό,τι γράφεται ή παραλείπεται να γραφτεί αποκλειστικά υπεύθυνη είναι αυτή και μόνο αυτή.

Πέρα από την ανάλυση και την αντιπληροφόρηση το περιοδικό antifa υποστηρίζει ενεργά το αντιφασιστικό κίνημα. Έτσι η συντακτική του ομάδα συμμετέχει στην αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa.

Αν με κάποιο τρόπο αυτά που διαβάζετε εδώ σας φαίνονται ενδιαφέροντα, η ηλεκτρονική μας θυρίδα σας περιμένει: antifascripta@yahoo.com

Οκτώβριος 2021

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

Ενάμιση χρόνο αφότου οι μαζικά επιβαλλόμενες πειθαρχίες γίνανε η κανονικότητα των μόνο κατ' όνομα «δυτικών δημοκρατιών», η ισοπεδωτική δύναμη της συνήθειας μάς κάνει πολλές φορές να ξεχνάμε το πώς φτάσαμε ως εδώ. Ο χρόνος πύκνωσε τόσο πολύ που η επέλαση της κορωνοτρέλας μοιάζει να έγινε πριν πολλά χρόνια και τα αποτελέσματά της να έχουν γίνει μια παγωμένη σταθερά ενός κόσμου που γύρισε τούμπα. Για αυτόν τον λόγο πρέπει η συλλογική μνήμη να παραμένει ζωντανή.

Από όλα όσα είπαν οι αυτόνομοι αυτόν τον ενάμιση χρόνο, αυτό που τάρραξε τις ευαισθησίες των κάθε λογής ρουφιάνων, δεξιών και αριστερών, ήταν τα σχετικά με τον ρόλο των γιατρών, τον ρόλο της ιατρικής ως μηχανισμό του κράτους στην επιβολή του σύγχρονου φασισμού τον οποίο ζούμε. Δεν μας εξέπληξε, αλλά όσο και να πεις, άλλο να το λες και άλλο να το βλέπεις. Οι μορφωμένοι επιστήμονες κάθε είδους με κέντρο τους γιατρούς γίνανε οι χειρότεροι παπαγάλοι των κρατικών εντολών και άρχισαν να προκαλούν αηδία εφάμιλλη με αυτή που προκαλούν οι μπάτσου.

Καταρχήν, δεν χρειάζεται κανενός είδους ιστορική γνώση για να καταλάβουμε και να αισθανθούμε τον ρόλο του ιατρικού μηχανισμού στις ζωές μας. Τον καταλαβαίνουμε εμπειρικά από πολύ νωρίς, αρκεί να απομακρύνουμε τον φόβο και τη δουλολογία που συνοδεύει τη σχέση γιατρού-ασθενούς. Η σχέση αυτή δημιουργήθηκε στις καπιταλιστικές κοινωνίες πολύ πριν από εμάς και τη συναντάμε ήδη από τις πολύ τρυφερές ηλικίες όταν ερχόμαστε απέναντι από τις λευκές ποδιές. Ο γιατρός εμφανίζεται ως ένα μίγμα μπάτσου και πατερούλη με φόντο την αδύναμη θέση αυτού που είναι άρρωστος, δηλαδή κουρασμένος, αγχωμένος ή ακόμα και απελπισμένος. Είναι μια σχέση εξουσίας ανάμεσα σε αυτούς που έχουν το αποκλειστικό προνόμιο να θεραπεύουν, όσο τέλος πάντων το κάνουν, και σε αυτούς που είναι ασθενείς, δηλαδή όλους εμάς. Το κρατικά επιβαλλόμενο προνόμιο τού να θεραπεύεις δεν πάει ποτέ μόνο του: ο γιατρός, πάντα, με το ένα χέρι θεραπεύει και με το άλλο πειθαρχεί.

Διάφορα κομμάτια της εργατικής τάξης γνωρίζουν πολύ καλά το χέρι του γιατρού που πειθαρχεί. Το ξέρουν πολύ καλά οι εργάτες και οι εργάτριες που πάνε να πάρουν αναρρωτική άδεια, το ξέρουν οι γυναίκες που στέκονται μπροστά στον γυναικολόγο, το ξέρουν οι μετανάστες και οι μετανάστριες, οι ρομά, το ξέρουν οι χρήστες και οι «περιθωριακοί». Όλοι τους έχουν βιώσει τον ρατσισμό, την ταπείνωση, την υποτίμηση. Η καχυποψία της εργατικής τάξης απέναντι στους γιατρούς προέρχεται από την

εμπειρική διαπίστωση ότι αποτελούν μία μεταμφιεσμένη απόληξη των κρατικών προσαγών.

Προκειμένου να επιβληθούν όσα επιβλήθηκαν τον τελευταίο ενάμιση χρόνο, έπρεπε να ελεγχθεί αυτή η διάχυτη ταξική καχυποψία απέναντι στον ιατρικό μηχανισμό, έπρεπε να στοχοποιηθεί ως «ανορθολογική», «ακροδεξιά» και «σκοταδιστική», έπρεπε να γίνει υποκείμενο βάνουσης γελοιοποίησης και ταξικού ρατσισμού απέναντι στον μοναδικό φορέα της «αλήθειας» που είναι η επιστήμη. Δεν είναι διόλου τυχαίο ότι ένα μεγάλο μέρος αυτού του έργου το ανέλαβε η ελληνική αριστερά και οι παραφυάδες της.

Ένας από τους πυλώνες πάνω στον οποίο στηρίχθηκε η ένταξη της ελληνικής αριστεράς στο ελληνικό κράτος κατά τη μεταπολίτευση ήταν η μεγάλη αντιπροσώπευσή της στο πανεπιστήμιο, όπου σε ορισμένους τομείς, όπως οι ανθρωπιστικές επιστήμες, μετατράπηκε σταδιακά σε κυριαρχία. Οι έλληνες αριστεροί ήταν μορφωμένοι επιστήμονες και είχαν για ίνδαλμα τον γιατρό Λαμπράκη, ενώ οι μελλοντικοί επιστήμονες φοιτητές μετατράπηκαν, μέσα από το συνονθύλευμα ιδεολογιών που έσερνε η μεταπολίτευση, στον κατεξοχήν φορέα ηθικής ανωτερότητας και κοινωνικοπολιτικής αξιοπιστίας. Οι αριστεροί επιστήμονες έγιναν οι μύστες της επιστημονικής-αντικειμενικής «αλήθειας» για την ταξική κοινωνία μας. Αξίζει εδώ να σημειώσουμε ότι παρά την ιδιορρυθμία της ελληνικής περίπτωσης, παρόμοιες τροχιές διέγραψε η αριστερά σε όλες σχεδόν τις «δυτικές δημοκρατίες».

Η εθνική συμφιλίωση από το 1974 και μετά είχε επιπλέον ως άρρητο κανόνα ότι το κράτος και οι μηχανισμοί του θα επέτρεπαν διακριτικά ένα είδος συστηματικής διαμαρτυρίας, «αγώνων» και «κινήματων», ιδιαίτερα μέσα στα πανεπιστήμια, εφόσον αυτά τελούν, σε τελική ανάλυση, υπό την πολιτική ηγεμονία της αριστεράς. Τα «κινήματα» αυτά αποδείχθηκαν με τον καιρό ότι μπορούσαν να μετατραπούν σε παραγωγικό μοχλό του ελληνικού κράτους. Η συμμετοχή σε αυτά μπορούσε να αποτελεί μία μεγάλη παρακαταθήκη στο βιογραφικό για την μελλοντική επαγγελματική αποκατάσταση. Το σημαντικότερο βέβαια για το μεταπολιτευτικό κράτος ήταν ότι η λειτουργία αυτή της αριστεράς απέτρεπε την εμφάνιση οποιασδήποτε εργατικής, νεολαιίστικης αυτονομίας από το κράτος και τα αφεντικά. Η αριστερά, εν ολίγοις, μετατράπηκε σε επιτηρητή της εργατικής τάξης με σκοπό την πάταξη οποιασδήποτε οργανωτικής αυτονομίας μπορούσε να προκύψει.

Οι αριστεροί γιατροί συμπύκνωναν ταυτόχρονα

ANTI FA SPEA KING

Γιατροί σε διαδήλωση «για το δικαίωμα του λαού στην υγεία», φορώντας τις λευκές ποδιές τους για να μην μπερδευτεί κανείς και νομίζει ότι είναι τίποτα πλεμπάιοι.

Ένα αυτοκόλλητο που το 2020 έγινε σκάνδαλο. Τώρα που σε τόσες πτυχές της καθημερινότητάς μας κυκλοφορούμε με ιατρικά πιστοποιητικά μπορεί να γίνει περισσότερο κατανοητό. Έτσι δεν είναι;

πολλές από τις μικρές και μεγάλες εξουσίες που ανατέθηκαν στην αριστερά στο σύγχρονο κράτος. Ήταν ταυτόχρονα φορείς της επιστημονικής αλήθειας, διέθεταν το «ηθικό πλεονέκτημα» της και καλά ανιδιοτελούς προσφοράς στον άνθρωπο και πολλοί από αυτούς ήταν κομμάτι του αριστερού συνδικαλισμού που φρόντιζε η μοναδική πολιτική γραμμή που θα υπάρχει διαθέσιμη να κανονίζεται στα γραφεία του εκάστοτε αριστερού κόμματος.

Είχαν εν τω μεταξύ εκπαιδευθεί για την κοινωνική και ταξική τους θέση από πολύ νωρίς. Στο λύκειο συχνά ήταν απουσιολόγοι, μικροί επιτηρητές δηλαδή, μάθαιναν να διαχειρίζονται τις διάφορες απειθαρχίες ενσωματωμένοι μέσα στην πυραμίδα των σχολικών εξουσιών. Στο πανεπιστήμιο βρίσκονταν στο εργοστάσιο αυτό που λέγεται νοσοκομείο, εκεί όπου γίνεται η βασικότερη εκπαίδευση των γιατρών. Όχι· αυτή η εκπαίδευση δεν ήταν ιατρική, αλλά κοινωνικοπολιτική. Εκεί αποκτούσαν ένα αλάνθαστο ταξικό κριτήριο, μάθαιναν ότι η δουλειά τους είναι η διαχείριση των σωμάτων και αναγνώριζαν τις κάθε λογής μικρές και μεγάλες εξουσίες που απορρέουν από αυτή. Είναι τα «γιατρουδάκια», όπως χαϊδευτικά ονομάζονταν. Και ήταν αναγνωρίσιμοι από τα ακουστικά που φέρουν στον λαιμό, μην γίνει καμιά μαλακία και τους μπερδέψει κανείς με τραυματιοφορέα! Με τον καιρό τα ακουστικά γίνονταν περιττά: ακόμα και τα ντουβάρια μάθαιναν ποιο κάνουν κουμάντο στα νοσοκομεία και τα κέντρα υγείας και συμπεριφέρονταν αναλόγως.

Έτσι οι αριστεροί γιατροί έρχονταν αντιμέτωποι

με την εργατική τάξη και αναλάμβαναν -στην καλύτερη των περιπτώσεων- να παίξουν τον ρόλο του πατερούλη. Να νουθετήσουν και να πατρυνάρουν, να εκτονώσουν και να καθοδηγήσουν, να επιτελέσουν δηλαδή ένα απαραίτητο και καλά μεταμφιεσμένο πειθαρχικό έργο που έχει ανατεθεί ιστορικά στον ιατρικό μηχανισμό στα νοσοκομεία. Στους δρόμους αυτό συνήθως το λέμε «ο καλός μπάτσος». Εν τω μεταξύ πάντα θα τους έβλεπες να διαμαρτύρονται φορώντας τις ποδιές για το «δικαίωμα του λαού στην υγεία».

Έξω από τα νοσοκομεία, οι «κινηματικοί γιατροί» πολιτικοποιούνταν με βάση την ιδιότητα του γιατρού, σε αντίθεση με όλους τους υπόλοιπους των οποίων η ποταπή εργασία ήταν ανάξια υπόμνησης. Η ιδιότητα του γιατρού παρείχε κύρος και συνοδεύονταν συνήθως από μία ταξική αλαζονεία, ναρκισσισμό ατελείωτο και ύφος βαρύ και ασήκωτο. «Ποια είσαι εσύ που μιλάς; Δεν ξέρεις από ιατρική...», ακούγανε οι συντρόφισσες από την ομάδα Μιγάδα που αμφισβητούσαν τον ρόλο του ιατρικού μηχανισμού.

Το πρόβλημα ίσως να ήταν διαχειρίσιμο αν οι οργανώσεις της άκρας αριστεράς και της αντιεξουσίας βάζαν ένα φρένο στην ταξική αλαζονεία του γιατρού, αλλά και του κάθε ειδικού. Αν η αυτοκριτική και η ταπεινοφροσύνη ήταν απαραίτητος όρος για τη συμμετοχή σε πραγματικά ταξικές οργανώσεις.

Αλλά η οργανωτική κατάστασή τους ήταν τέτοια που όχι απλά δεν το κάνανε, αλλά αγκαλιάσανε τον κάθε είδους ειδικό: από το 2009 και μετά κάθε καρδιάς καρύδι από τα πανεπιστήμια έχει παρελάσει

στις εκδηλώσεις της ακροαριστεράς και της αντιεξουσίας για να μιλήσει για την οικονομία, τον αντιφασισμό, την ιστορία. Προφανώς αν δεν έχεις φτιάξει τις προϋποθέσεις για να έχεις αυτόνομο λόγο, θα παίρνεις γραμμή από τον σύριζα και άρα πρέπει να φωνάζεις και τους συριζαίους ειδικούς να σου την εξηγήσουν λιγάκι παραπάνω.

Αντί λοιπόν οι «ειδικοί» και παρα-μορφωμένοι κάθε είδους να κάνουν την αυτοκριτική τους που το συνάφι τους έχει μπει στην πρώτη γραμμή του σύγχρονου φασισμού, μας κουνάνε και το δάχτυλο. Αλλά είπαμε· η ταξική αλαζονεία, οι εξουσίες που κρατούν στα χέρια τους και η ανοχή που απολάμβαναν, τους έχουν χαρίσει μια περίοπτη θέση στον νέο εθνικό κορμό που χτίζεται στην εποχή της «πανδημίας». Διόλου παράξενο που πολλές φορές ζητάνε ακόμη περισσότερα μέτρα, ακόμη περισσότερους πειθαρχικούς μηχανισμούς.

Έτσι λοιπόν στην εποχή της καπιταλιστικής κρίσης και του παγκόσμιου πολέμου, φτάσαμε στο σημείο να αφήνεται να εννοηθεί ότι αυτοί που πρέπει να μας λένε τι να κάνουμε είναι οι αριστεροί γιατροί! Η κατάσταση θα μπορούσε να αποτελεί έναν από τους μεγαλύτερους τραγέλαφους του 21ου αιώνα, αν η όξυνση της κρίσης σε όλα τα επίπεδα δεν μετέτρεπε τα γέλια σε αηδία και ταξικό μίσος. Ο κόσμος γυρνάει τούμπα σε κάθε πτυχή της καθημερινότητάς μας και οι «δυτικές δημοκρατίες» αγκαλιάζουν όλο και περισσότερο ένα είδος μεταμοντέρνου ψηφιακού εθνικοσοσιαλισμού με τους γιατρούς σε πρωταγωνιστικό ρόλο. Καλό είναι να μην το ξεχνάμε.